

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 P 090651 17 GŽ
Brčko, 02.06.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Lucić Josipe kao predsjednika vijeća, Gligorević Ruže i Kadrić Zijada kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca J. H. iz B., protiv tužene M. M. iz Brčkog, koju zastupa punomoćnik M. Mi., advokat iz B., radi duga, vsp. 19.780,00 KM, odlučujući o žalbi tužioca izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 090651 15 P od 03.11.2016. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 02.06.2017. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužioca J. H. iz B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 090651 15 P od 03.11.2016. godine POTVRĐUJE.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 090651 15 P od 03.11.2016. godine odlučeno je kako slijedi:

„ODBIJA SE tužbeni zahtjev tužioca, koji glasi:

Obavezuje se tužena M. M. kći Đ. iz B. da izmiri potraživanja preostalog duga uz zateznu kamatu izvršenika K. C., tražiocu izvršenja tužbe J. H. sinu Hu. iz Br., u iznosu od 6.225,30 KM uz zateznu kamatu u iznosu od 13.555,70 KM koja je obračunata do 01.08.2015. godine, što ukupno iznosi 19.780,00 KM. Troškove sudskog spora i izvršenja uplate do konačnog izvršenja uplate traženog iznosa snosi tužena stranka.

OBAVEZUJE SE tužilac da tuženoj plati troškove parničnog postupka u iznosu od 800,00 KM, u roku od 30 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv navedene presude tužilac je blagovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH presudu Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 0 P 090651 15 P od 03.11.2016. godine „u cijelosti poništi i tužbeni zahtjev u cijelosti prihvati i prava valjanost zakona osigura“.

Tužena M. M. i njen punomoćnik M. Mi. advokat iz B. u odgovoru na žalbu predlažu da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH žalbu tužioca odbije kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi, a tužioca obaveže da naknadi troškove za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 8/09, 52/10 i 27/14-u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Pobijanom presudom prvostepenog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužioca iz razloga datih u obrazloženju te presude, a koji se svode na to da je prvostepeni sud na osnovu izvedenih dokaza i ocjene istih utvrdio da je pravosnažnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj Kp.44/02 od 17.06.2004. godine oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora K. C. iz B. zbog izvršenog krivičnog djela teške tjelesne povrede nanesene tužiocu J. H., pa je pravosnažnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj P.617/04-I od 15.11.2005. godine obavezan (sa R. S. kao saizvršiocem) da tužiocu naknadi štetu (materijalnu i nematerijalnu) sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, pa je tužilac pokrenuo izvršni postupak protiv K. C. kao izvršioca tog krivičnog djela. Međutim, K. C., koji je na izdržavanje kazne zatvora upućen 05.04.2005. godine, po izdržanoj kazni zatvora, odnosno po povratku kući razbolio se i ubrzo umro (28.07.2009. godine), a da nije u cijelosti izmirio tužiocu dug po navedenoj presudi, jer je ostao nenaplaćen iznos od 6.225,30 KM, a što uz obračunatu zakonsku zateznu kamatu na taj iznos do 01.08.2015. godine čini iznos od 19.780,00 KM, koji iznos tužilac potražuje od tužene M. M. na stanu sa garažom u naselju „I.“ u B., koji stan, kako tvrdi tužilac, predstavlja njihovu zajedničku imovinu stečenu u vanbračnoj zajednici tužene M. M. sa K. C., koji je Ugovorom o poklonu od 24.03.2005. godine darovao tuženoj nekretnine u Bu., koje nekretnine (radi se o zemljištu u D. Bu. površine oko 10.000 m²) je tužena prodala 06.09.2005. godine, nakon što je C. otišao na izdržavanje kazne zatvora (05.04.2005. godine) i taj novac je uložila u kupovinu stana na „I.“ u kojem je, kako tužilac tvrdi, i C. s njom stanovao, pa stoga traži da se preostali iznos dosuđene, a nenaplaćene naknade tužiocu od strane K. C., naplati od tužene kao njegove vanbračne supruge, odnosno na navedenom stanu, koji, kako tvrdi tužilac, predstavlja imovinu stečenu u vanbračnoj zajednici sredstvima tužene i K. C..

Međutim, tužena je u postupku isticala, a i u odgovoru na žalbu ponavlja, da nije bila u vanbračnoj zajednici sa K. C., nego je zbog lošije zarade na „A.“ (gdje je inače prodavala cigarete i kasete sa kćerkom O.) pristala da njeguje C. staru i bolesnu majku uz naknadu od 500,00 KM mjesečno, jer je C. morao ići na izdržavanje kazne zatvora (upućen je u zatvor 05.04.2005. godine), pa nije imao sredstava da joj plaća mjesečno dogovorenu naknadu, te kako joj je bio dužan iznos od 10.000,00 KM, to je na ime te pozajmice i duga po osnovu neplaćene naknade za njegu njegove majke, koji posao je obavljala više od godinu dana, C. darovnim ugovorom od 24.03.2005. godine poklonio joj nekretnine u Bu.. Tužena je potvrdila navode tužioca da je 06.09.2005. godine prodala te nekretnine, kao i svoju garsonjeru i ta sredstva uložila je u kupovinu stana na „I.“, pa se stoga ne radi o poklonu, nego teretnom pravnom poslu.

Inače, K. C. imao je prijavljeno prebivalište na adresi D. Bu. sve do 28.07.2009. godine (akt Odjeljenja za javni registar od 21.10.2016. godine), a u postupku nije utvrđeno da je stanovao na „I.“, niti je bio prijavljen na toj adresi (akt Odjeljenja za javni registar od

21.10.2016. godine). Ni svjedoku S. Z., kome je tužena prodala garsonjeru na drugoj etaži, koja je dio njenog stana na „I.“, nije poznato da je C. stanovao sa tuženom na „I.“, te da nikad nije vidio C. u stanu na „I.“, niti je poznavao K. C..

Navode tužene da nije bila u vanbračnoj zajednici sa K. C. potvrdila je i svjedok J. O., koja je između ostalog, izjavila da je tužena cijelo vrijeme bila u vezi sa drugim čovjekom, a što je i C. bilo poznato, s kojim je inače bila u prijateljskim odnosima, kao i svjedok V. J. (sestra C.), koja je izjavila da je znala da je C. dužan tuženoj za njegu njihove majke, te da su se dogovorili da joj plaćaju po 500,00 KM mjesečno i jedno vrijeme su joj plaćali, ali kad je C. ostao bez plate, više joj nisu plaćali, a svjedok nije radila i nisu imali mogućnost da to finansiraju. Svjedok je, kako je izjavila, odrekla se svog dijela u korist brata i dala bratu saglasnost da tuženoj pokloni nekretninu koja je i njena očevina, jer je znala da joj je tuženi dužan, a treba da ide na izdržavanje kazne zatvora. Nakon smrti brata, svjedok je naslijedila nekretnine (rješenjem o nasljeđivanju Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 096-0-O-09-000708 od 10.02.2010. godine), koje su se vodila na njegovom imenu, ali se i tih nekretnina „odrekla“ u korist tužioca, radi namirenja „duga“ koji je njen brat imao prema tužiocu po krivičnoj presudi (nakon što je pravosnažno okončan krivični postupak, pravosnažnom presudom parničnog suda obavezan je C. da tužiocu naknadi materijalnu i nematerijalnu štetu).

Ni svjedok B. A. (komšija C.) nije potvrdio navode tužioca da je postojala vanbračna zajednica između tužene i K. C., jer, kako je svjedok izjavio, obojica su radili na Ž. i stanovali u stanovima koje su dobili od Ž.. C. je stanovao sa majkom, koja je bila bolesna, pa kad je C. otišao na izdržavanje kazne zatvora, tužena je ostala u stanu sa njegovom majkom, a nakon njene smrti, u tom stanu više niko nije stanovao, samo je C. povremeno navraćao, ali je taj stan bio napušten, a po povratku kući iz zatvora, C. se razbolio i nedugo zatim preminuo.

Na osnovu navedenog prvostepeni sud je, po ocjeni ovog suda, pravilno zaključio da tužilac nije dokazao da je postojala vanbračna zajednica između tužene i K. C. u trajanju najmanje tri godine, kako je propisano odredbom člana 5. stav 1. Porodičnog zakona Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 23/07-u daljem tekstu Porodični zakon), a što je bila obaveza tužioca da dokaže (član 7. i član 236. Zakona o parničnom postupku), pa je, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud pravilno odlučio kada je pobijanom presudom odbio tužbeni zahtjev tužioca kao neosnovan.

Nepotrebno je prvostepeni sud išao izvan postavljenog tužbenog zahtjeva, jer tužilac ne osporava pravnu valjanost darovnog ugovora od 24.03.2005. godine (samo je, kako u žalbi navodi, to naveo u kontekstu adrese tuženog navedene u tom ugovoru), niti je tužilac tražio pobijanje dužnikovih pravnih radnji u smislu člana 283. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78).

Iz navedenih razloga valjalo je žalbu tužioca odbiti kao neosnovanu i pobijanu presudu prvostepenog suda u cijelosti potvrditi, na osnovu člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Zahtjev tužene za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan, jer ta procesna radnja nije bila potrebna radi zaštite i ostvarenja prava tužene.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Josipa Lucić